

3.

*S míg őket faggatom, betoppan három dűnnyögő,
horgadt férfiak arctalan
s hiába kérdem: Honnan jöttetek?
Ők nem felelnek, motyogják csak: „Itt
egy folyó kékklett valaha.
Egy erdőt rengetett odébb az orkán.
E völgyek álma bölénycsorda volt.
Tüzek hegyi híradója lobogta hadak közeledtét napkelet felől.
S most keressük hiába
a borostyán-lepte városkaput,
a forrás befalazva,
a sikátorok földre-dőltek,
a kőtornyok — bár harangjuk szavát hallani
s a kertek elmerültek árnyéktalan.”*

4.

*Csupa kék a szoba. Most csupa fekete.
Csupa zöld, csupa veres, csupa sárga.
A kis-világokká kipergett nappal összeforr.
Egy ablak úszik ott — mögötte lombos arc.
Biciklisták kapaszkodnak a dombra.
Egy pohárban szögek. Iszap és hó árnyéka faliórán.
Magam nyomát végképp összekuszálva,
magam ösvenyén hányszor visszatérek,
míg reggel lesz, kenyérbél-illatú,
s künn a foszlott galambok élete
s egy ablakomba visszajáró galamb élete,
mint tűz a lángtól, úgy különbözik.*

TAKÁCS IMRE

A festő szerencséje

*A téli éjszakába Tündér Ilona szállt le ejtőernyőn.
Fölszaladt egy lakásba, leült az elborult agyú festő mellé.
A férfi csak felét látta a világnak,
s bár nem volt még oly' rettenetes ember,
becsapta a becsapódsdi játékot játszó körét
a hallgatásával,
méla nyugalmával,*

szánni való szomorúságával —
és mivel ezt hamisítani lehetett:
a sírögörcs-hártyákon átlótt mosolyával,
gúnyolódó gajdolásával,
megtanult népdalával...

Festői tekintélyét sutba vághatta,
arra nem volt szükség.

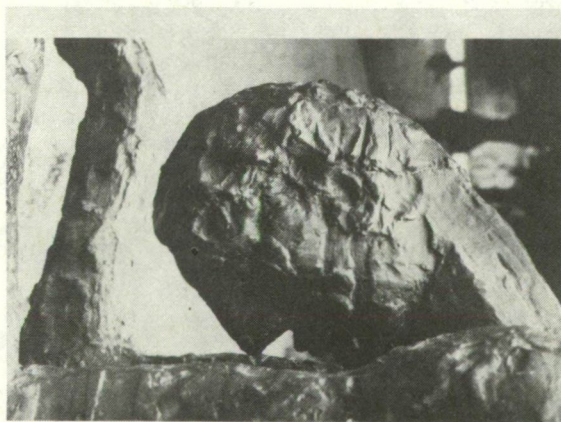
Bika-fejének díszei elegendőek voltak Tündér Ilonának,

akit aztán elpazarolt u t a z á s á v a l a sörényes,
talán mivelhogy nem volt igazítanivaló rajta,
de a lényeket följegyezte fátyolos tudatával,
mert másnap összeroskadva tudta bizonyosra:
nagy kár érte őt abban a valószínűtlen éjszakában.

*

Fél év múlva a nyári ruhájában mutatták be a tündért neki.
— Mégiscsak jól tudtam én, hogy nagy kár ért engemet —
mondta volna bölcseséggel a festő,
de inkább bolondozott;
megfordult egy régi film az agyában:
az ejtőernyős nő ment fölfelé...

„Hogyan lehet megszilárdítani a szerencsét?”
„Hogyan jöhetne létre a Széppel értelmes találkozás?”
„Nézegetünk — akár egy kristályt — egy pohár Whisky!”
A festő ha odaülne arra a régi helyre,
ülhetne ott évekig talán hiába.

SOMOGYI JÓZSEF: A MEGFÁRADT EMBER (RÉSZLET)